

ΕΣΤΙΑ ■ Αποψη

Ρεαλισμός Σαμαρά ουτοπίες Τσίπρα

ΑΘΗΝΑ. Μπορεί να περιμένουμε κάποιες πιο γενναίες εξαγγελίες από τον Πρωθυπουργό στη Θεσσαλονίκη, κυρίως για τα φορολογικά, αλλά οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι η ομιλία του διείπετο από απόλυτο ρεαλισμό. Θα υπάρξουν φορολογικές ελαφρύνσεις, είπε ο κ. Σαμαράς, αλλά θα γίνουν σταδιακά και προσεκτικά για να μην τεθούν σε κίνδυνο τα επιτευχθέντα πλεονάσματα. «Δεν πρόκειται να αφίσουμε ποτέ την χώρα να επιστρέψει στα ανεξέλεγκτα ελλείμματα και να ανεξέλεγκτα χρέη», τόνισε και συμπλήρωσε: «Δεν θα επιτρέψουμε ποτέ ξανά να αναγκάζομαστε ως λαός, ως χώρα να περιφερόμαστε ζητώντας δανεικά για να βγάλουμε τον μήνα, ή για να βγάλουμε τον χρόνιο».

Απέναντι λοιπόν στον πρωθυπουργικό ρεαλισμό, ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης που δημαγωγεί ασύστολα, αντιτάσσει διαρκώς ουτοπίες. Από την Βόρειο Ιταλία όπου μετέβη για να συμμετάσχει σε συζήτηση για την Οικονομία της Ευρώπης, μας ανακοίνωσε «τέρμα η καταστροφή». Εκεί αρχίζει και τελειώνει η πολιτική του κ. Τσίπρα. Αν ρίξει κανείς μια ματιά στις επίσημες θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ, όπως προκύπτουν από τις αποφάσεις του συνεδρίου του, θα διαπιστώσει ότι στο κόμμα αυτό δεν έχουν καταλάβει πώς κινείται η Οικονομία και πώς δημιουργείται ο εθνικός πλούτος.

Παραμερίζουν την ιδιωτική πρωτοβουλία, αποκλείουν το κατάπτυστο «κεφάλαιο» και θεωρούν ότι τα πάντα πρέπει να κι-

νούνται από το Δημόσιο. Ιδού τι αναφέρει η απόφαση του συνεδρίου:

«Η παραγωγή που εξειδικεύεται ανά τομέα και κλάδο και περιλαμβάνει υπόψη την περιφερειακή συγκρότηση της χώρας, θα βασιστεί στο δημόσιο τομέα, σε συνεταιριστικά κινήματα, εταιρείες λαϊκής βάσης, επιχειρήματα κοινωνικής οικονομίας, σε μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, ιδιαίτερα αυτές με καινοτόμες δράσεις».

Με άλλα λόγια ο ΣΥΡΙΖΑ αποκλείει τις μεγάλες επιχειρήσεις και τις μεγάλες επενδύσεις

Απέναντι στον πρωθυπουργικό ρεαλισμό, ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης που δημαγωγεί ασύστολα, αντιτάσσει διαρκώς ουτοπίες

που φέρουν τον πλούτο και παρέχουν απασχόληση σε όλο τον υπόλοιπο Κόσμο. Στην Ελλάδα θα εφαρμοστεί το μοντέλο των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, των κρατικά (διάβαζε κομματικά) καπελωμένων συνεταιρισμών και διαφόρων άλλων «κινημάτων». Οχι στις μεγάλες παραγωγικές μονάδες, όχι στους μεγάλους επενδυτικούς ομίλους, όχι στις διεθνείς τουριστικές αλυσίδες. Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει μόνο μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις «με καινοτόμες δράσεις». Οσο για την χρηματοδότησή τους, αυτή θα γίνεται αποκλειστικά από το κράτος. Ιδού ποιες είναι οι επίσημες θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ και επί αυτού:

«Οι πόροι θα προκύψουν από ένα δίκαιο ριζοσπαστικό φορο-

λογικό σύστημα, από την πάταξη των τομέων της Οικονομίας που συσσωρεύουν ανεξέλεγκτο πλούτο σε βάρος της εργασίας, από την περιβαλλοντικά ασφαλή αξιοποίηση του ορυκτού πλούτου και την αύξηση της παραγωγής».

Τόσο απλά θα γίνουν όλα. Όταν ανέλθει ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, θα αλλάξει το φορολογικό σύστημα και ξαφνικά θα αρχίσει να «βρέχει χρήματα» που θα εισπράττουν οι «καινοτόμες» μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, οι οποίες θα κινούν ολόκληρη την Οικονομία. Ετσι, κατά τον ΣΥΡΙΖΑ, θα αυξηθεί η εγκώριος παραγωγή και θα σταματήσει η συρρίκνωση του ΑΕΠ. Και όλα αυτά θα γίνουν μέσα από ένα δημόσιο τραπεζικό σύστημα.

«Θέτουμε το τραπεζικό σύστημα υπό την ιδιοκτησία και τον έλεγχο του Δημοσίου, με ριζική τροποποίηση του τρόπου λειτουργίας του και των στόχων που σήμερα υπηρετεί, με αναβάθμιση του ρόλου των εργαζομένων και των καταθετών».

Αλλά και στον τουριστικό τομέα, όπου εφέτος σημειώθηκε ρεκόρ όλων των εποχών, με τον αριθμό των ξένων επισκεπτών της χώρας μας να ξεπερνά τα 20 εκατομμύρια, τα δε εισοδήματα χρήματα -διακείμενα σε σημαντικά τμήμα του ελληνικού πληθυσμού- να υπερβαίνουν κάθε προηγούμενο, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει το δικό του μοντέλο:

«Πρωθούμε ένα νέο εναλλακτικό μοντέλο τουριστικής ανάπτυξης με κοινωνική ανταποδοτικότητα που θα απαντά στις ανάγκες των εργαζομένων,

των μικρομεσαίων τουριστικών επιχειρήσεων και των τοπικών κοινωνιών».

Σε τέτοιες ουτοπίες στηρίζεται το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Και το κακό είναι ότι το κόμμα αυτό, που θέλει να ξαναφέρει τον τόπο στην κατάσταση από την οποία πυροδοτήθηκε η κρίση, αναβιώνοντας ένα υπέρτοκο και ελλειμματικό Δημόσιο το οποίο θα ελέγχει και θα ποδηγετεί τα πάντα, φέρεται από τις δημοσκοπήσεις να προηγείται στις προτιμήσεις των πολιτών. Διότι λίγοι προφανώς έχουν προβεί στον κόπο να ενημερωθούν για το τι ακριβώς προσβεί ο ΣΥΡΙΖΑ και ουδείς τους έχει ενημερώσει σχετικά.

Ετσι, το πανελλήνιο έδειξε να αιφνιδιάζεται όταν βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, εξ αφορμής της Συνόδου του ΝΑΤΟ στην Ουαλία, υπενθύμισε ότι στις αποφάσεις του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ περιλαμβάνεται και η «απεμπλοκή» της χώρας από το ΝΑΤΟ. Μια ακόμη ανεύθυνη και εθνικά επικίνδυνη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία όμως προβάλλεται μετά πάσης σοβαρότητας.

Ο Πρωθυπουργός λοιπόν δεν άντεξε. Σε ένα σημείο της ομιλίας του στη Θεσσαλονίκη είπε: «Είμαι στα καλά τους;». Και αναρωτήθηκε: «Αν δεν ήμασταν στο ΝΑΤΟ, ποιος θα απαντούσε στον Ερντογάν ότι υπάρχει μόνο μία Κύπρος».

Ετσι, από τη μια πλευρά έχουμε την υπευθυνότητα και τον ρεαλισμό του κ. Σαμαρά και από την άλλη την ανευθυνότητα και τις ουτοπίες του κ. Τσίπρα. Αυτά είναι η σημερινή κατάσταση.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ■ Του Κώστα Ιορδανίδη

Η εποχή των συνιστώσών

ΑΘΗΝΑ. Το πολιτικό σύστημα θρηματίζεται, όπως κατέδειξαν οι τελευταίες εκλογές. Η σταθερότητα του δικομματισμού, που δημιουργήθηκε μετά πολλού κόπου μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου και κυριάρχησε όλα αυτά τα χρόνια -με εξαίρεση την οικτρά παρένθεση της δικτατορίας των συνταγματάρχων- αποτελεί ενδεχομένως παρελθόν.

Εάν τα πράγματα παρέμεναν σε αυτό το επίπεδο θα είχαν καλώς. Πολλές είναι οι χώρες στην Ευρώπη που διοικούνται από κυβερνήσεις συνασπισμού, με εντυπωσιακή αποτελεσματικότητα. Το ενδιαφέρον είναι ότι μεγάλοι σχετικές πολιτικές συνασπισμοί έπαυσαν να είναι ενιαίοι φορείς κοινής ιδεολογίας, ή κοινώς αποδεκτής δράσης για την αντιμετώπιση τρεχόντων προβλημάτων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν το πρώτο κόμμα που θεσμοθέτησε τις συνιστώσες και εκλευάζετο από τη Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ, κόμματα προσωποκεντρικά και -τύποις- αρραγούς ενότιπτος.

Φαίνεται όμως ότι η νόσος που χαρακτηρίζει το κόμμα του κ. Αλέξη Τσίπρα έχει μεταδοθεί ευρύτερα, και από την άποψη αυτή ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί -αλλοίμονο- «πρωτοπορία» νέου κομματικού μοντέλου.

Η επέτειος του ΠΑΣΟΚ ανέδειξε βαθύτατο ρήγμα στην κορυφή του κόμματος που ίδρυσε πριν από σαράντα χρόνια ο Ανδρέας Παπανδρέου, και η συγκατοίκηση του πρώην προέδρου του Γιώργου Παπανδρέου με τον διάδοχό του Ευάγγελο Βενιζέλο είναι εξόχως προβληματική.

Η Νέα Δημοκρατία ήταν το κόμμα, όπου κυριαρχούσαν παραδοσιακά δύο τάσεις - η λαϊκή δεξιά, με το συντριπτικά μεγαλύτερο ποσοστό στο εκλογικό σώμα και οι φιλελεύθεροι, που ήταν οι πλέον δραστήριοι, ενίοτε εννοητικοί, αλλά και δημιουργικοί ταυτόχρονα.

Ο εκάστοτε αρχηγός του κόμματος ισορροπούσε μεταξύ αυτών των δύο τάσεων, κλίνοντας κατά περίπτωση προς την μία ή

την άλλη πλευρά.

Σήμερα η ΝΔ είναι το κόμμα των συνιστώσων. Η συνιστώσα του Μαξίμου είναι ασφαλώς η πολιτικός ισχυρότερη αλλά σαφώς όχι η πολυπληθέστερη. Η σχέση της με τα παραδοσιακά στελέχη της ΝΔ είναι ασθενέστατη.

Την άλλη συνιστώσα συγκροτούν οι προσχωρήσαντες στην ΝΔ από τον ΛΑΟΣ, είναι η πλέον θορυβώδης και φιλοδοξεί να εκφράσει την «δεξιά φυσιογνωμία» του κόμματος.

Μία άλλη συνιστώσα είναι του κ. Δημήτρη Αβραμόπουλου, που θα μεταπηδήσει όμως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εγκαταλείποντας προσωρινώς τουλάχιστον, την εσωτερική σκηνή. Θα μπορούσε να εντοπιστεί κάποιος και άλλες τάσεις μικρότερης εμπέλης, αλλά αρκούν τα προηγούμενα.

Η κ. Ντόρα Μπακογιάννη είναι αναμφισβήτως η φυσική γένη της φιλελεύθερης-κεντρικής τάσης που όμως παροπλισθηκε από τον κ. Αντώνη Σαμαρά, για

λόγους προσωπικής αντιπαθείας.

Παρά ταύτα, η συντριπτική πλειοψηφία των μελών του υπουργικού συμβουλίου είχαν υποστηρίξει την υποψηφιότητά της για την αρχηγία του κόμματος.

Τέλος, ο κ. Κώστας Καραμανλής είναι ο μόνος που μπορεί να υποστηρίξει την κεντροδεξιά - εντός και εκτός της ΝΔ- στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, όπως αναγνωρίζουν πλέον οι πάντες - φίλοι ή αντίπαλοι.

Το πολιτικό σύστημα νοσεί, όχι απλώς διότι έχει πολυθρηματισθεί, αλλά κυρίως επειδή αρνείται να αποδεχθεί την δημιουργηθείσα κατάσταση και να επιχειρήσει συνθετικό διάλογο, με στόχο την ανεύρεση κοινού τόπου. Το αποτέλεσμα είναι η αύξηση της αυταρχικότητας των ηγετών, που λειτουργεί υπονομιμικά και για τα κόμματα και για το αντιπροσωπευτικό σύστημα της χώρας. Με αυτές τις συνθήκες δεν οδηγούμεθα πουθενά.

NEWS247 ■ Του Ανδρέα Ανδριανόπουλου*

Κυβερνητική πειρατεία, αντιπολιτευτική παραζάλη

ΑΘΗΝΑ. Εχω πολλές αμφιβολίες πλέον, με βάση την νοοτροπία που κυριαρχεί, για την δυνατότητα της χώρας να ξεπεράσει την κρίση δίχως τραγικά συνεπακόλουθα. Η εκτίμησή μου είναι πως στις επόμενες εκλογές θα έρθει πρώτο κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ, με ελάχιστες όμως δυνατότητες σχηματισμού αποτελεσματικής κυβέρνησης και προοπτικών επιτυχίας. Μοιραία, το επόμενο βήμα για την χώρα θα είναι η εξέλιξη ακροδεξιά. Και η κρίση θα τελειώσει αφού βιώσουμε κάποια σοβαρή εθνική τραγωδία. Μακάρι οι προβλέψεις μου να βγουν λαθεμένες. Η λογική όμως που κυριαρχεί δυστυχώς μοναχά προς τα εκεί οδηγεί...

Η κυβερνητική πλειοψηφία αντιμετωπίζει την χώρα σαν προσωπική της ιδιοκτησία και προσεύεται δίχως αρχές και σεβασμό σε θεσμούς και ατομικά δικαιώματα. Προβάλλονται επιχειρήματα εξωπραγματικά και υποθετούνται πολιτικές εξοντωτικές - για την χώρα και την κοινωνία.

Η φορολογική επίθεση κατά των πάντων, υποδηλώνει πανικό και ασεχουσία. Και ο μεν νέος Υπουργός των Οικονομικών δείχνει να καταλαβαίνει το πρόβλημα αλλά, ερχόμενος αργά στο προσκήνιο, δείχνει παραδειμέ-

νος από σκοπιμότητες και δρομολογημένες εξελίξεις. Τούτο όμως δεν σουκοτίζει την πραγματικότητα. Που δείχνει μια κοινωνία εκτός τροχιάς και σωφροσύνης.

Για να σωθεί ένα κράτος ραπτό, διεφθαρμένο και αναποτελεσματικό παίρνονται μέτρα εξόντωσης της ιδιωτικής οικονομίας ωσάν στην κυβέρνηση να βρίσκεται κάποιο επαναστατικό σοσιαλιστικό κόμμα! Παραγνωρίζοντας τις ευθύνες του δημόσιου τομέα για τα αδιέξοδα, αυτός δανεισθηκε για παροχές και αυτός χρεοκόπησε, παίρνοντας μέτρα σύνθλιψης της ιδιωτικής οικονομίας στο όνομα κάποιων «γενικών θυσιών». Ποιες θυσίες όμως όταν έχουμε 1 εκ. 300 χιλ. ανέργους στον ιδιωτικό τομέα και σχεδόν κανένα στο Δημόσιο;

Όταν ερδεύονται μεγάλα ποσά για πρόωρες συνταξιοδοτήσεις και σημαντικές παροχές στις ακόμα δημόσιες επιχειρήσεις; Όταν η κυβέρνηση επιμένει σε μέτρα εναντίον των υποτιθέμενων ακόμη ισχυρών για προστασία των αδυνάτων. Με αποτέλεσμα δηλαδή να γίνουν σύντομα όλοι αδύνατοι. Για να τους σπρώξει αυτούς ποιος;

Ολοκληρωτικός παραλογισμός είναι λβέβαια η φορολογική

πολιτική και κυρίως η επίθεση κατά της ιδιοκτησίας. Εχουμε ξεπεράσει πλέον κατά πολύ το καθεστώς φορολογίας του εισοδήματος. Οι περισσότεροι φοροί είναι δήθεν έκτακτοι, αλλά μόνοι.

Εχουμε ξεπεράσει κατά πολύ το καθεστώς φορολογίας του εισοδήματος. Οι περισσότεροι φοροί είναι δήθεν έκτακτοι, αλλά μόνοι

ιδιοκατοίκησης. Από τότε αυτό είναι καταδικαστικό σε μια χώρα δυτική; Από εκεί και πέρα δεν πρέπει να λησμονείται πως τα ακίνητα είναι αγορασμένα και χτισμένα με χρήματα φορολογημένα, φορολογείται η αγορά και η οικοδόμησή τους καθώς και οι συνακόλουθες επιπτώσεις σε άλλους τομείς της οικονομίας. Οι ιδιοκτήτες δεν είναι ληστές στους οποίους το κράτος θα επιβάλει κυρώσεις εν δόκη ποιήνας. Ούτε και κανείς διόρισε το δη-

μόσιο συνεταιρισμό κάθε οικονομικής κίνησης των πολιτών. Αυτές είναι κινήσεις πειρατείας που η δημόσια εξουσία «νομιμοποιεί».

Αυτά όμως είναι νομιμοποιήματα εκτός δημοκρατικών θεσμών. Αλλάγεγυψ, επιτηδεύματος, για την εκπαίδευση, και πάει λέγοντας. Ο ΕΝΦΙΑ όμως βγάζει μάτια. Ενα περιουσιακό στοιχείο φορολογείται επανειλημμένα μέχρι τελικής εξόντωσης. Επειδή, λένε, στην Ελλάδα υπάρχει μεγάλο ποσοστό

Εχουμε ξεπεράσει κατά πολύ το καθεστώς φορολογίας του εισοδήματος. Οι περισσότεροι φοροί είναι δήθεν έκτακτοι, αλλά μόνοι

Εχουμε ξεπεράσει κατά πολύ το καθεστώς φορολογίας του εισοδήματος. Οι περισσότεροι φοροί είναι δήθεν έκτακτοι, αλλά μόνοι

ΠΡΑΚΤΟΡΙΚΑ

Ελληνες του εξωτερικού και Ελλάδα

Ο διακεκριμένος ομογενής Ανδρέας Δρακόπουλος, πρόεδρος του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος», παραχώρησε πριν λίγες μέρες μια συνέντευξη στην «Καθημερινή» που έκανε πάταγο. Θα μπορούσε να αποδώσει κανείς το γεγονός αυτό σε πολλούς λό-

γους. Ο σημαντικότερος, κατά την άποψή μου, είναι ότι μίλησε τη γλώσσα της αλήθειας, χωρίς σκοπιμότητες, χωρίς συμβιβασμούς. Με πραγματική αγάπη για τη χώρα και τον λαό της.

Κι αυτό είναι που δυστυχώς λείπει σήμερα από τη χώρα. Για αυτό και ο κόσμος τη ρούφηξε, για αυτό και πήραν φωτιά τα καλώδια του internet.

Ιδού ένα δείγμα από τη συνέντευξη:

«Κ»: Οι Έλληνες εφοπλιστές πρέπει να πληρώνουν φόρους;

Δρακόπουλος: Γιατί να μην πληρώνουν;

«Κ»: Δεν θα εγκαταλείψουν τη χώρα εάν πάψει να ισχύει το προνομιακό καθεστώς;

Δρακόπουλος: Να φύγουν! Καλή τους τύχη! Αλλά πού θα πάνε;

Στην Αμερική, στην Αγγλία ή στη Γαλλία θα πληρώνουν φόρους. Εχουμε έναν Παράδεισο και πουλιέται αυτό το παραμύθι ότι, αν φορολογηθούν, θα φύγουν.

Δεν έχω προσωπικά με κανέναν. Το λέω σαν νοοτροπία που επικρατεί σε μία τάξη η οποία θα έπρεπε να κάνει πολλά περισσότερα. Πέρσι συμφώνησαν να πληρώσουν έναν ξέτρα φόρο και αυτό το πράγμα εμφανίστηκε ως φιλανθρωπία! Εάν ήμουν πολιτικός θα τους έλεγα ότι είναι τυχεροί που ζουν σε αυτή τη χώρα και να πληρώνουν τους φόρους τους.

«Κ»: Οι πολιτικοί και η... πολιτική είναι αλλιώς σε άλλες χώρες όπου έχετε ζήσει και εργαστεί;

Δρακόπουλος: Υπάρχουν και σήμερα μερικοί πολιτικοί στην Ελλάδα που δεν θα επιβίωσαν σε καμία άλλη χώρα του Κόσμου. Οχι μόνο σε χώρες όπως η Αμερική ή η Ευρώπη αλλά ακόμα και σε τριτοκοσμικές χώρες. Εχουν αποτύχει και βρίσκονται στα κοινά ακόμα.

Εάν αύριο ερχόταν η τρούκα και μας έδινε 350 δισ. ευρώ για να πάρει η χώρα μπροστά, το ερώτημά μου θα ήταν να πανηγυρίσουμε ή να κλάψουμε; Διότι σε έξι μήνες θα ήταν πάλι όλα τα ίδια.

Τέτοιες κουβέντες, αγνές, τίμιες, πατριωτικές, με την καλύτερη έννοια του όρου έχει ανάγκη ο κόσμος, η χώρα.

Μήπως πρέπει τελικά να ζει κανείς μακριά για να αγαπά πραγματικά αυτή τη χώρα;

Αυτό συμπέρανε και ο Νίκος Καζαντζάκης που σε συνέντευξή του σε Γάλλο δημοσιογράφο, στις 6 Μαΐου του 1955 (!), είπε:

«Οσο πιο μακριά είμαστε από την πατρίδα μας, τόσο περισσότερο τη σκεφτόμαστε και τόσο περισσότερο, την αγαπάμε.

Όταν βρίσκομαι στην Ελλάδα βλέπω τις μικρότητες, τις ήττες, τις απονοίες, τις ανεπάρκειες των αρχηγών, τη μιζέρια του λαού. Όμως από μακριά δεν βλέπουμε τόσο ευδιάκριτα την ασκμία και έχουμε περισσότερη ελευθερία να πλάσουμε μια εικόνα της πατρίδας αντάξια ενός ολοκληρωτικού έρωτα.

Να γιατί δουλεύω καλύτερα και αγαπάω καλύτερα την Ελλάδα όταν βρίσκομαι στο εξωτερικό.

Μακριά της καταφέρνω να συλλάβω καλύτερα την ουσία της και την αποστολή της στον κόσμο, και συνακόλουθα τη δική μου ταπεινή αποστολή.

Κάτι ιδιαίτερο συμβαίνει στους Έλληνες που ζουν στο εξωτερικό. Γίνονται καλύτεροι.

Εχουν την περηφάνια της φυλής τους, νιώθουν ότι όντας Έλληνες έχουν την ευθύνη να είναι αντάξιοι των προγόνων τους.

Η πεποίθησή τους, ότι κατάγονται από τον Πλάτωνα και τον Περικλή, μπορεί ίσως να είναι μια ουτοπία, μια αυθυποβολή κλιετιών, όμως αυτή η αυθυποβολή, γενόμενη πίστη, ασκεί μια γόνιμη επίδραση στη νεοελληνική ψυχή.

Χάρη σ' αυτή την ουτοπία επέζησαν οι Έλληνες. Μετά από τόσους αιώνες εισβολών, σφαγών, λιμών, θα έπρεπε να έχουν εξαφανιστεί.

Ομως η ουτοπία, που έγινε πίστη, δεν τους αφήνει να πεθάνουν. Η Ελλάδα επιζεί ακόμα, επιζεί νομιζώ μέσα από διαδοχικά θαύματα».

A.H.A.

ALPHA BANK

www.alpha.gr

Alpha Bank.
Σταθερό σημείο αναφοράς
στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα.

